

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

13. března 2008*

Ve věci C-125/06 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 28. února 2006,

Komise Evropských společenství, zastoupená K. Banks a M. Huttunenem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž dalšími účastníky řízení jsou:

Infront WM AG, původně FWC Medien AG, později KirchMedia WM AG, se sídlem v Zug (Švýcarsko), zastoupená M. Garcia, solicitor,

žalobkyně v prvním stupni,

* Jednací jazyk: angličtina.

Francouzská republika,

Spojené království Velké Británie a Severního Irska,

Evropský parlament,

Rada Evropské unie,

vedlejší účastníci řízení v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda senátu, G. Arestis, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász
a J. Malenovský (zpravodaj), soudci,

generální advokát: Y. Bot,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 18. října
2007,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se Komise Evropských společenství domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 15. prosince 2005, Infront WM v. Komise (T-33/01, Sb. rozh. s. II-5897, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Soud zrušil rozhodnutí Komise obsažené v jejím dopise zaslaném Spojenému království Velké Británie a Severního Irska dne 28. července 2000 (dále jen „sporný akt“).

Právní rámec

Právní úprava Společenství

- 2 Směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (Úř. věst. L 298, s. 23; Zvl. vyd. 06/01, s. 224), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES ze dne 30. června 1997 (Úř. věst. L 202, s. 60; Zvl. vyd. 06/02, s. 321, dále jen „směrnice 89/552“), má za cíl zajistit svobodu příjmu a dalšího přenosu televizního vysílání uvnitř Evropského společenství tím, že stanoví minimální předpisy, jejichž dodržování musí členské státy uložit subjektům televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci.

3 Osmnáctý a devatenáctý bod odůvodnění směrnice 97/36 znějí takto:

„(18) [...] má rozhodující význam, aby členské státy byly schopny přijímat opatření na ochranu práva na informace a na zajištění širokého přístupu veřejnosti k televiznímu přenosu vnitrostátních nebo mezinárodních událostí zásadního společenského významu, jako jsou olympijské hry a mistrovství světa a mistrovství Evropy v kopané; [...] pro tento účel si členské státy ponechávají právo přijímat opatření slučitelná s právem Společenství, která mají za cíl upravit výkon výhradních vysílacích práv pro tyto události subjekty televizního vysílání, které spadají do [jejich] pravomoci;

(19) [...] je vhodné v rámci Společenství přijímat opatření, která by zabránila případné právní nejistotě a narušení trhu a která by uvedla do souladu volný pohyb služeb televizního vysílání a nezbytnost zamezit případnému obcházení vnitrostátních opatření určených pro ochranu legitimního obecného zájmu.“

4 Podle čl. 1 písm. b) směrnice 89/552 se „subjektem televizního vysílání“ rozumí fyzická nebo právnická osoba, která má redakční odpovědnost za skladbu televizních pořadů a tyto pořady vysílá nebo dává vysílat třetí osobou.

5 Podle znění článku 3a směrnice 89/552, vloženého směrnicí 97/36:

„1. Každý členský stát může v souladu s právem Společenství přijímat opatření, aby zajistil, že subjekty televizního vysílání, které spadají do jeho pravomoci, nevysílají

na základě výhradních práv události, jimž členský stát přikládá zásadní společenský význam, způsobem, který zbavuje významnou část veřejnosti zmíněného členského státu možnosti sledovat tyto události v přímém přenosu nebo ze záznamu ve volně dostupném televizním vysílání. V této souvislosti členský stát vypracuje seznam vnitrostátních a jiných událostí, jimž přikládá zásadní společenský význam. Tento seznam vypracuje jasným a průhledným způsobem v přiměřené a účelné lhůtě. Přitom členský stát rovněž určí, zda tyto události mají být v celku nebo částečně přenášeny v přímém přenosu[,] nebo, je-li to nezbytné nebo vhodné z objektivních důvodů veřejného zájmu, zda mají být v celku nebo částečně přenášeny ze záznamu.

2. Členské státy neprodleně oznámí Komisi všechna opatření, která podle odstavce 1 přijaly nebo zamýšlejí přijmout. Ve lhůtě tří měsíců po oznámení Komise ověří, zda jsou opatření slučitelná s právem Společenství, a sdělí je ostatním členským státům. Vyžádá si stanovisko výboru zřízeného podle článku 23a. Přijatá opatření neprodleně zveřejní v *Úředním věstníku Evropských společenství* a nejméně jednou ročně zveřejní souhrnný seznam opatření přijatých členskými státy.

3. Členské státy zajistí vhodnými prostředky v rámci svých vnitrostátních předpisů, aby subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, vykonávaly výhradní práva, která nabudou po vyhlášení této směrnice, tak aby významná část veřejnosti v jiném členském státě nebyla zbavena možnosti sledovat vcelku nebo částečně v přímém přenosu nebo, je-li to nezbytné nebo vhodné z objektivních důvodů veřejného zájmu, vcelku nebo částečně ze záznamu ve volně dostupném televizním vysílání v souladu s ustanoveními přijatými tímto jiným členským státem podle odstavce 1 události, které tento jiný členský stát určil v souladu s předchozími odstavci.“

Vnitrostátní právní úprava

- 6 Podle znění článků 98 až 101 části IV zákona o rozhlasovém a televizním vysílání z roku 1996 (Broadcasting Act 1996), ve znění nařízení o televizním vysílání z roku 2000 (The Television Broadcasting Regulations 2000, dále jen „zákon o televizním a rozhlasovém vysílání“):

„98. Kategorie služeb

1. Pro účely této části jsou služby televizního vysílání a služby satelitního vysílání z [Evropského hospodářského prostoru (dále jen ‚EHP‘)] rozděleny do dvou kategorií takto:

(a) služby televizního vysílání a služby satelitního vysílání z EHP, které prozatím splňují požadované podmínky, a

(b) všechny ostatní služby televizního vysílání a služby satelitního vysílání z EHP.

2. Pro účely tohoto článku jsou ‚požadovanými podmínkami‘, jež musí daná služba splňovat, následující podmínky:

(a) za příjem služby nesmí být požadováno žádné protiplnění, a

(b) služba musí být přijímána alespoň 95 % obyvatelstva Spojeného království.

[...]

101. Omezení televizního vysílání událostí zapsaných na seznamu

1. Každý provozovatel televizního vysílání poskytující službu spadající do jedné z kategorií vymezených v čl. 98 odst. 1 („první služba“), která má být přijímána na celém území Spojeného království nebo jeho části, nemůže v rámci uvedené služby vysílat v přímém přenosu celou událost zapsanou na seznamu nebo její část bez předchozího souhlasu [nezávislé televizní rady (dále jen „ITC“)], ledaže:

„(a) jiný provozovatel televizního vysílání poskytující službu spadající do druhé kategorie vymezené v uvedeném ustanovení („druhá služba“) získal právo v rámci druhé služby vysílat v přímém přenosu celou tuto událost nebo tuto její část, a

(b) oblast, v níž je druhá služba poskytována, představuje nebo zahrnuje celou nebo téměř celou oblast, v níž je poskytována první služba.

[...]“

- 7 Uvedená ustanovení byla Komisi oznámena na základě čl. 3a odst. 2 směrnice 89/552 a zveřejněna v *Úředním věstníku Evropských společenství* (Úř. věst. 2000, C 328, s. 2).
- 8 Kritéria, která je třeba při udělování souhlasu zmíněného v uvedeném čl. 101 odst. 1 zohlednit, jsou zakotvena v kodexu nezávislé televizní rady o sportovních a ostatních událostech zapsaných na seznamu (Independent Television Commission Code on Sports and other Listed Events), ve znění změn.

Skutečnosti předcházející sporu

- 9 Skutkový základ sporu, jak byl vylíčen v bodech 7 až 22 napadeného rozsudku, lze shrnout následovně.
- 10 Společnost Infront WM AG (dále jen „Infront“), původně FWC Medien AG, později KirchMedia WM AG, vykonává činnost nabývání, správy a prodeje vysílacích práv na sportovní události. Obvykle tato práva nakupuje od pořadatele dotčené sportovní události a takto získaná práva dále prodává subjektům televizního vysílání.
- 11 Dne 10. září 1996 podepsala její mateřská společnost smlouvu s Fédération internationale de football association (FIFA) o převodu výhradních práv na televizní přenos utkání závěrečné fáze mistrovství světa FIFA pro roky 2002 a 2006. Zejména jí byla poskytnuta výhradní práva na televizní přenos těchto událostí pro státy evropského kontinentu. Tato práva byla následně převedena ve prospěch společnosti Infront.

12 Dopisy ze dne 25. září 1998 a 5. května 2000 Spojené království Komisi v souladu s čl. 3a odst. 2 směrnice 89/552 oznámilo opatření přijatá podle odstavce 1 tohoto článku.

13 Dne 28. července 2000 zaslal generální ředitel generálního ředitelství Komise pro vzdělání a kulturu Spojenému království sporný akt, který uváděl:

„Dopisem ze dne 5. května 2000, který Komise obdržela dne 11. května 2000, oznámilo stálé zastoupení [Spojeného království] při Evropské unii Komisi soubor vnitrostátních opatření týkajících se televizního vysílání událostí národního významu pro Spojené království. [...]

Mám tu čest Vás informovat, že v návaznosti na přezkoumání souladu přijatých opatření se směrnicí [89/552] a s přihlédnutím k dostupným skutečnostem týkajícím se audiovizuální oblasti ve Spojeném království nemá [Komise] v úmyslu napadnout opatření oznámená Vašimi orgány.

V souladu s tím, co stanoví čl. 3a odst. 2 směrnice [89/552], Komise zveřejní oznámená opatření v [Úředním věstníku].“

14 Komise tato opatření zveřejnila v Úředním věstníku dne 18. listopadu 2000. Opatření zahrnují články 98 a 101 části IV zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, jakož i seznam událostí zásadního společenského významu určených Spojeným královstvím (dále jen „určené události“). Mezi těmito událostmi je uvedena závěrečná fáze mistrovství světa FIFA.

- 15 Během postupu ověřování uvedených opatření Komisi jí společnost Infront zaslala dva dopisy, v nichž tvrdila, že seznam určených událostí nemůže být schválen z důvodu jeho rozporu jak s článkem 3a směrnice 89/552, tak s jinými ustanoveními práva Společenství.
- 16 Následně v dopise ze dne 7. prosince 2000 žádala společnost Infront Komisi, aby jí potvrdila, že uzavřela proces ověřování stanovený v čl. 3a odst. 2 směrnice 89/552, pokud jde o seznam určených událostí, a aby ji informovala o výsledku tohoto procesu, včetně případných opatření přijatých Komisí v této souvislosti. Komise společnosti Infront odpověděla, že uvedený proces byl uzavřen a že seznam určených událostí je považován za slučitelný s uvedenou směrnicí.
- 17 V důsledku toho podala společnost Infront k Soudu žalobu, jejímž předmětem byl návrh na zrušení sporného aktu.
- 18 Komise vznesla námitku nepřípustnosti. Tvrdila, že na základě čl. 3a odst. 2 směrnice 89/552 nepřijala žádný napadnutelný akt a že společnost Infront není sporným aktem bezprostředně ani osobně dotčena.

Napadený rozsudek

- 19 Soud v napadeném rozsudku námitku nepřípustnosti zamítl a prohlásil žalobu za přípustnou.

- 20 Zprvė se domnival, Źe sporný akt uzavírá postup stanovený v čl. 3a odst. 2 směrnice 89/552, na jehoŹ základě musí Komise ověřit slučitelnost vnitrostátních opatření přijatých podle odstavce 1 uvedeného článku s právem Společenství. Zveřejnění uvedených opatření schválených Komisí v Úředním věstníku umožňuje ostatním členským státům, aby se s nimi seznámily, a mohly tedy splnit povinnosti, které pro ně vyplývají z čl. 3a odst. 3 této směrnice, v rámci mechanismu vzájemného uznávání těchto opatření zavedeného v posledně uvedeném ustanovení.
- 21 Sporný akt tedy podle Soudu zakládá právní účinky ve vztahu k členským státům v rozsahu, v němž stanoví zveřejnění dotčených vnitrostátních opatření v Úředním věstníku, jelikož toto zveřejnění má za důsledek spuštění mechanismu vzájemného uznávání stanoveného v čl. 3a odst. 3 směrnice 89/552. Představuje tak rozhodnutí ve smyslu článku 249 ES, ačkoli článek 3a uvedené směrnice o přijetí „rozhodnutí“ ze strany Komise výslovně nehovoří.
- 22 Zadruhé Soud přezkoumal, zda je společnost Infront tímto aktem bezprostředně dotčena. Připomněl judikaturu, podle níž musí mít akt Společenství, aby se jednotlivce bezprostředně dotýkal ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, bezprostřední účinky na právní postavení dotčené osoby a jeho provedení musí mít čistě automatickou povahu a vyplývat pouze z právní úpravy Společenství bez použití prováděcích předpisů (viz rozsudek ze dne 5. května 1998, *Dreyfus v. Komise*, C-386/96 P, Recueil, s. I-2309, bod 43 a citovaná judikatura).
- 23 Soud nejprve rozhodl, Źe pokud společnost Infront převádí za účelem televizního přenosu ve Spojeném království svá vysílací práva ve prospěch subjektu televizního vysílání usazeného v tomto členském státě, mají opatření přijatá orgány Spojeného království právní existenci nezávislou na sporném aktu. Vzhledem k tomu, Źe se

oznámená opatření použijí na subjekty televizního vysílání usazené ve Spojeném království na základě zákona o rozhlasovém a televizním vysílání platného v tomto členském státě, a nikoli na základě sporného aktu, není společnost Infront bezprostředně dotčena.

24 Naproti tomu pouze sporný akt, který konstatuje slučitelnost opatření oznámených Spojeným královstvím s právem Společenství a stanoví následné zveřejnění těchto opatření v Úředním věstníku, může založit účinky mechanismu vzájemného uznávání zavedeného v čl. 3a odst. 3 směrnice 89/552. Z toho vyplývá, že v takovém případě tento akt stvrzuje platnost uvedených opatření pouze za účelem jejich uznání ostatními členskými státy.

25 Mimoto Soud konstatoval, že jelikož je toto vzájemné uznávání vnitrostátních opatření přijatých podle čl. 3a odst. 1 směrnice 89/552 podmíněno jejich schválením ze strany Komise a jejich následným zveřejněním v Úředním věstníku, neponechává sporný akt od svého zveřejnění členskými státem žádný prostor pro uvážení při plnění jejich povinností. Ačkoli jsou totiž podmínky kontroly, kterou jsou vnitrostátní orgány povinny provést v rámci mechanismu vzájemného uznávání zavedeného v čl. 3a odst. 3 směrnice 89/552, stanoveny každým členským státem v jeho právních předpisech provádějících uvedené ustanovení, nic to nemění na tom, že tyto orgány musí zajistit, aby subjekty televizního vysílání spadající do jejich pravomoci dodržovaly podmínky přenosu událostí určených ve vnitrostátních opatřeních schválených a zveřejněných v Úředním věstníku Komisí.

26 Soud tedy dospěl k závěru, že společnost Infront je bezprostředně dotčena sporným aktem v rozsahu, v němž tento akt umožňuje provedení mechanismu uznávání opatření přijatých Spojeným královstvím podle čl. 3a odst. 1 směrnice 89/552 ostatními členskými státy.

- 27 Zatřetí Soud rozhodl, že společnost Infront je uvedeným aktem rovněž dotčena osobně. Tento akt se jí dotýká z důvodu vlastnosti, která je pro ni zvláštní, a sice vlastnosti spočívající v tom, že je výhradní držitelkou vysílacích práv na jednu z událostí určených Spojeným královstvím. Ačkoli totiž společnost Infront, coby zprostředkovatelka v oblasti dotčených televizních vysílacích práv, není výslovně uvedena ve vnitrostátních opatřeních schválených a zveřejněných v Úředním věstníku Komise, nic to nemění na tom, že tato opatření omezují její možnost volně nakládat se svými právy tím, že vážou jejich výhradní převedení ve prospěch subjektu televizního vysílání usazeného v jiném členském státě než Spojeném království, který chce uvedenou událost vysílat v tomto posledně uvedeném státě, na určité podmínky.
- 28 Krom toho, i když se sporný akt nedotýká platnosti smluv uzavřených s FIFA, je důležité, že společnost Infront nabyla dotčená výhradní vysílací práva před vstupem článku 3a směrnice 89/552 v platnost, a tudíž před přijetím uvedeného aktu.
- 29 Pokud jde o meritorní stránku, Soud zrušil sporný akt z důvodu, že je, coby rozhodnutí ve smyslu článku 249 ES, stížen vadou spočívající v nedostatku příslušnosti. Kolegium členů Komise totiž nebylo konzultováno a generální ředitel, který tento akt podepsal, neobdržel od tohoto kolegia žádné zvláštní zmocnění.

Návrhová žádání účastnic řízení

- 30 Svým kasačním opravným prostředkem Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek;

- s konečnou platností určil, že žaloba podaná k Soudu byla nepřijatelná, a
- uložil společnosti Infront náhradu nákladů řízení vynaložených Komisí v prvním stupni i v probíhajícím řízení o kasačním opravném prostředku.

31 Společnost Infront navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl kasační opravný prostředek, nebo
- vrátil věc Soudu k rozhodnutí v souladu s judikaturou Soudního dvora, a
- uložil Komisi, aby nesla vlastní náklady řízení a aby nahradila náklady řízení vynaložené společností Infront v souvislosti s řízením před Soudním dvorem a Soudem.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

32 Podle čl. 230 čtvrtého pododstavce ES může každá fyzická nebo právnická osoba podat žalobu proti rozhodnutím, která, byť vydána ve formě rozhodnutí určeného jiné osobě, se jí bezprostředně a osobně dotýkají.

- 33 Na podporu svého kasačního opravného prostředku Komise uplatňuje dva důvody vycházející z nesplnění těchto dvou posledně uvedených podmínek.

Úvodní poznámky

- 34 Před provedením přezkumu těchto důvodů je vhodné vyjasnit účinky a rozsah článku 3a směrnice 89/552 a sporného aktu.

- 35 Podle čl. 3a odst. 1 této směrnice může každý členský stát v souladu s právem Společenství přijímat opatření, aby zajistil, že subjekty televizního vysílání, které spadají do jeho pravomoci, nebudou vysílat na základě výhradních práv události, jimž členský stát přikládá zásadní společenský význam, způsobem, který zbavuje významnou část veřejnosti možnosti tyto události sledovat v přímém přenosu nebo ze záznamu ve volně dostupném televizním vysílání. Za tímto účelem vypracuje dotčený členský stát seznam takových událostí.

- 36 Článek 3a odst. 2 uvedené směrnice ukládá Komisi, aby ověřila, zda jsou uvedená opatření slučitelná s právem Společenství, a aby je zveřejnila v Úředním věstníku. Odstavec 3 uvedeného článku zavádí mechanismus vzájemného uznávání, podle něhož musí ostatní členské státy dbát na to, aby se subjekty televizního vysílání spadající do jejich pravomoci nevyhnuly použití opatření přijatých jiným členským státem podle odstavce 1 téhož článku, která byla schválena Komisí a zveřejněna v Úředním věstníku.

- 37 To je uvedeno i v devatenáctém bodě odůvodnění směrnice 97/36, z jehož znění vyplývá, že článek 3a směrnice 89/552 má zamezit případnému obcházení vnitrostátních opatření na ochranu legitimního obecného zájmu.

- 38 Na základě použití této právní úpravy Komise sporným aktem Spojené království informovala o tom, že schvaluje opatření, která jí tento členský stát oznámil, a že budou následně zveřejněna v Úředním věstníku. Tento akt, jak konstatoval Soud, tak uzavřel postup ověřování, jež je Komise povinna provést podle čl. 3a odst. 2 směrnice 89/552. Zveřejnění uvedených opatření v Úředním věstníku umožnilo ostatním členským státům, aby se s nimi seznámily a splnily povinnosti, které pro ně vyplývají z čl. 3a odst. 3 téže směrnice.
- 39 Sporný akt tedy spustil mechanismus vzájemného uznávání stanovený v čl. 3a odst. 3 směrnice 89/552, a tudíž vyvolal právní účinky povinnosti, stanovené členským státům, zajistit, že se subjekty televizního vysílání spadající do jejich pravomoci nevyhnou použití opatření přijatých Spojeným královstvím podle odstavce 1 uvedeného článku.
- 40 Důvody kasačního opravného prostředku uplatněné Komisí je třeba přezkoumat ve světle těchto úvah.

K prvnímu důvodu, vycházejícímu z nesplnění podmínky týkající se bezprostředního zájmu

Argumentace účastnic řízení

- 41 Komise tvrdí, že Soud nesprávně uplatnil judikaturu zmíněnou v bodě 22 tohoto rozsudku, která upřesňuje podmínku týkající se bezprostředního zájmu uvedenou v čl. 230 čtvrtém pododstavci ES.

42 Zaprvé, sporný akt nemá podle Komise dopad na právní postavení společnosti Infront. Sporný akt ukládá jiným členským státům než Spojenému království povinnost postupovat tak, aby subjekty televizního vysílání spadající do jejich pravomoci nezbavily významnou část veřejnosti tohoto členského státu možnosti sledovat některé určené události na „volně dostupném“ televizním kanálu. Pouze takovým subjektům jsou tedy za tímto účelem ukládány povinnosti.

43 Za předpokladu, že by společnost provozující placené televizní vysílání usazená v jiném členském státě než Spojeném království případně hodlala učinit nabídku za účelem získání dotčených výhradních vysílacích práv, mohla by ji právní omezení, která jsou jí uložena, od podání takové nabídky odradit. V důsledku toho by společnost Infront měla méně potenciálních zájemců a pravděpodobně by se nalézala v méně výhodném obchodním postavení, než původně zamýšlela, a to nikoli z důvodu změny svého právního postavení, ale pouze z důvodu, že by nebyla schopna najít takového kupujícího, v něhož mohla doufat. Pociťovala by tedy nepřímé hospodářské důsledky sporného aktu, ale její právní postavení by zůstalo nezměněno.

44 Zadruhé, dokonce i uvedené hospodářské důsledky jsou podle Komise naprosto nejisté, jelikož v žádném jiném členském státě než Spojeném království není usazen subjekt televizního vysílání, který by byl ochoten zaplatit značnou částku, kterou požaduje společnost Infront, za právo televizně přenášet do Spojeného království určené události, k nimž má výhradní televizní vysílací práva. Soud měl přitom po společnosti Infront požadovat, aby prokázala, že je taková faktická situace reálně možná a že je hospodářská újma v důsledku sporného aktu pravděpodobná. Tím, že odpovídajícím způsobem nerozložil důkazní břemeno, dopustil se rovněž nesprávného právního posouzení.

45 Zatřetí měl podle Komise Soud nesprávně za to, že členské státy nemají při provádění povinností stanovených v čl. 3a odst. 3 směrnice 89/552 žádný prostor pro uvážení. Je pravda, že to, jakým událostem bude přiřkládán zásadní společenský význam a jakým

způsobem budou tyto události televizně přenášeny, stanoví oznamující členský stát, a tudíž rozhodnutí Komise přijaté podle odstavce 2 uvedeného článku. Nicméně rozsah, v jakém bude taková událost v praxi vysílána v souladu se zájmy tohoto členského státu, silně závisí na právních předpisech a uspořádání rozhodovacího procesu, které členský stát přijme na základě uvedeného čl. 3a odst. 3. Samotné toto ustanovení stanoví, že úkol svěřený členským státům musí být uskutečněn „vhodnými prostředky v rámci [jejich] právních předpisů“. Výsledky dosažené v jednotlivých členských státech se přitom mohou v závislosti na přístupu v každém jednotlivém případě velmi lišit. Za těchto podmínek předpokládá provedení sporného aktu jinými členskými státy než Spojeným královstvím výkon značné míry volného uvážení.

- 46 Podle společnosti Infront dospěl Soud správně k závěru, že se jí sporný akt bezprostředně dotýká.

Závěry Soudního dvora

- 47 V souladu s ustálenou judikaturou vyžaduje podmínka uvedená v čl. 230 čtvrtém pododstavci ES, podle které musí být fyzická nebo právnická osoba rozhodnutím bezprostředně dotčena, aby napadené opatření Společenství mělo bezprostřední účinky na právní postavení jednotlivce a aby svým adresátům pověřeným jeho provedením neoponechávalo žádnou volnost uvážení, a naopak, aby toto provedení bylo čistě automatické povahy a vyplývalo výlučně z právní úpravy Společenství, aniž by bylo třeba použít další prováděcí předpisy (viz zejména výše uvedený rozsudek *Dreyfus v. Komise*, bod 43; rozsudek ze dne 29. června 2004, *Front national v. Parlament*, C-486/01 P, Sb. rozh. s. I-6289, bod 34, a rozsudek ze dne 2. května 2006, *Regione Siciliana v. Komise*, C-417/04 P, Sb. rozh. s. I-3881, bod 28).

48 Zprv je třeba posoudit, zda má sporný akt bezprostřední účinky na právní postavení společnosti Infront.

49 Z článků 98 a 101 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání vyplývá, že subjekt televizního vysílání, který si přeje na základě výhradních práv vysílat v přímém přenosu určenou událost, musí získat souhlas ITC, pokud má být služba dostupná na celém území Spojeného království nebo jeho části. Podle kodexu nezávislé televizní rady o sportovních a ostatních událostech zapsaných na seznamu, ve znění změn, jsou kritérii podmiňujícími tento souhlas v podstatě ty okolnosti, že prodej vysílacích práv byl veřejně oznámen a že subjekty televizního vysílání měly skutečnou možnost nabytí těchto práv za přiměřených a spravedlivých podmínek.

50 Jak se konstatuje v bodech 35 až 39 tohoto rozsudku, jsou jiné členské státy než Spojené království na základě sporného aktu povinny zajistit, aby se subjekty televizního vysílání spadající do jejich pravomoci nemohly vyhnout použití opatření přijatých tímto členským státem podle čl. 3a odst. 1 směrnice 89/552, a tudíž, aby nevysílaly určené události bez ohledu na požadavky vyplývající z uvedených opatření. To znamená, že členské státy jsou povinny postupovat tak, aby uvedené subjekty nevysílaly tyto události pro veřejnost Spojeného království na základě výhradních práv a v přímém přenosu, jestliže vysílací práva na uvedené události nabyly v rámci prodejního postupu, který nesplňuje kritéria zmíněná v předchozím bodě.

51 Opatření přijatá Spojeným královstvím a schválená sporným aktem tak uvedeným subjektům televizního vysílání ukládají některá omezení, pokud hodlají televizně přenášet určené události, na které společnost Infront nabyla výhradní práva.

- 52 Jelikož jsou tato omezení navázána na podmínky, za kterých tyto subjekty u společnosti Infront nabývají vysílací práva na určené události, mají opatření přijatá Spojeným královstvím a sporný akt za důsledek, že práva, jichž je tato společnost držitelkou, jsou podřízena novým omezením, která neexistovala v okamžiku, kdy tato společnost uvedená vysílací práva nabyla, a která činí výkon těchto práv obtížnějším. Sporný akt se tak bezprostředně dotýká právního postavení společnosti Infront.
- 53 Komise však tvrdí, že není prokázáno, že je takový dopad na právní postavení společnosti Infront skutečný, neboť v jiných členských státech než Spojeném království nejsou usazeny subjekty televizního vysílání, které by i při neexistenci sporného aktu měly zájem o nákup vysílacích práv, jejichž je Infront držitelkou, a kterým by z důvodu přijetí tohoto aktu bylo bráněno v jejich nabytí nebo by od jejich nabytí byly odrazeny. Krom toho podle Komise Soud v tomto ohledu převrátil důkazní břemeno.
- 54 Je třeba konstatovat, že zákonodárce Společenství do směrnice 89/552 vložil čl. 3a odst. 3 právě proto, že mohou existovat situace, v nichž subjekty televizního vysílání spadající do pravomoci jednoho členského státu nakoupí výhradní práva na televizní přenos události, které jiný členský stát přikládá zásadní společenský význam, a tuto událost vysílají veřejnosti v tomto posledně uvedeném členském státě za podmínek, které zbavují významnou část této veřejnosti možnosti ji sledovat.
- 55 Soud se k této otázce vyjádřil v bodech 148 a 149 napadeného rozsudku. Jednak uvedl několik případů přeshraničního televizního přenosu událostí, kterým je přikládán zásadní společenský význam, v nichž subjekty televizního vysílání jednaly uvedeným způsobem. Dále měl za to, že Komise nepodložila svá tvrzení, podle kterých v tomto případě zvláštnost trhu televizního vysílání ve Spojeném království takové situace vylučuje. S ohledem na tyto okolnosti dospěl Soud k závěru, že by vysílací práva na

přenos závěrečné části mistrovství světa FIFA v tomto členském státě nebyla nutně nabyta subjekty televizního vysílání usazenými v tomtéž státě.

- 56 Soud přitom nepřevrátil důkazní břemeno, které nesou účastníci řízení. Provedl svrchované posouzení skutečností, které měly prokázat, že skutečně dochází k přeshraničním přenosům určených událostí. Soud je přitom v tomto ohledu oprávněn zohlednit to, že účastnice řízení neposkytne důkazy na podporu vlastních tvrzení (viz rozsudek ze dne 18. července 2006, Rossi v. OHIM, C-214/05 P, Sb. rozh. s. I-7057, bod 23).
- 57 Mimoto je ustálenou judikaturou, že kasační opravný prostředek je omezen na právní otázky, a že tedy pouze Soud je příslušný ke zjištění a posouzení rozhodných skutkových okolností, jakož i k hodnocení důkazů. Posouzení těchto skutkových okolností a hodnocení důkazů tedy nepředstavuje, s výhradou případu, kdy by došlo k jejich zkreslení, právní otázku, která podléhá jako taková přezkumu Soudního dvora v rámci řízení o kasačním opravném prostředku (viz rozsudek ze dne 19. září 2002, DKV v. OHIM, C-104/00 P, Recueil, s. I-7561, bod 22 a citovaná judikatura).
- 58 Zkreslení skutkových okolností není před Soudním dvorem namítáno. Za těchto podmínek mu nepřisluší ověřovat, zda Soud oprávněně dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by dotčená vysílací práva byla nutně nabyta subjekty televizního vysílání usazenými ve Spojeném království.
- 59 Zadruhé je třeba přezkoumat, zda sporný akt ponechává vnitrostátním orgánům pověřeným jeho provedením prostor pro uvážení, nebo zda je toto provedení čistě automatické povahy a vyplývá výlučně z právní úpravy Společenství bez použití dalších prováděcích pravidel.

60 Při provádění čl. 3a odst. 3 směrnice 89/552 a sporného aktu vnitrostátní orgány zajisté nejsou zbaveny veškerého prostoru pro uvážení. Ke splnění povinností, které z těchto aktů vyplývají, mohou stanovit vhodné kontrolní mechanismy.

61 Přesto však jsou povinny postupovat tak, aby se dotyčné subjekty televizního vysílání nevyhnuly použití opatření přijatých jiným členským státem podle čl. 3a odst. 1 směrnice 89/552 a aby tyto subjekty svá výhradní práva vykonávaly způsobem, který relevantní veřejnost nezabaví možnosti sledovat události, kterým je přikládán zásadní společenský význam, v souladu s ustanoveními přijatými tímto jiným členským státem.

62 Jak Soud správně konstatoval v bodě 146 napadeného rozsudku, vnitrostátní orgány musí zajistit, aby subjekty televizního vysílání spadající do jejich pravomoci dodržovaly podmínky televizního přenosu uvedených událostí, jak je jiný členský stát vymezil ve svých opatřeních, jež Komise schválila a zveřejnila v Úředním věstníku. Jsou to právě posledně uvedená opatření, a v tomto případě tudíž sporný akt, která stanoví výsledek, jehož má být dosaženo. Pokud tedy jde o tento výsledek, nemají vnitrostátní orgány žádný prostor pro uvážení.

63 Zásahy do právního postavení subjektů televizního vysílání a společnosti Infront jsou přitom důsledkem požadavku na dosažení tohoto výsledku.

64 Vzhledem k předcházejícím úvahám je třeba první důvod zamítnout jako neopodstatněný.

K druhému důvodu, vycházejícímu z nesplnění podmínky osobního zájmu

Argumentace účastnic řízení

- 65 Komise tvrdí, že Soud nesprávně rozhodl, že společnost Infront byla sporným aktem osobně dotčena ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES a judikatury Soudního dvora.
- 66 Komise tvrdí, že přístup zaujatý Soudem vede v důsledku k tomu, že všichni držitelé vysílacích práv dotčení opatřeními přijatými Spojeným královstvím podle čl. 3a odst. 1 směrnice 89/552 budou považováni za osobně dotčené těmito opatřeními, přestože je jich vysoký počet. Stejně jako všichni držitelé takových práv bude společnost Infront sporným aktem dotčena pouze ve svém objektivním postavení zprostředkovatelky v oblasti vysílacích práv na sportovní události, která nakoupila uvedená práva na jednu z určených událostí.
- 67 Krom toho, držitelé vysílacích práv, jako je Infront, podle Komise pociťují pouze hospodářské důsledky vnitrostátních opatření schválených sporným aktem. Podnik přitom nemůže být osobně dotčen ustanovením právního předpisu z toho pouhého důvodu, že se toto ustanovení dotýká jeho hospodářské činnosti, a to tím spíše, že takové důsledky jsou součástí obvyklého obchodního rizika.
- 68 Sporný akt se tedy nedotýká společnosti Infront z důvodu určitých vlastností, které by pro ni byly zvláštní, nebo z důvodu faktické situace, která by ji vymezovala vzhledem ke všem ostatním osobám.

- 69 Společnost Infront má za to, že Soud správně poukázal na okolnosti, které ji odlišují od jiných osob, tedy že je držitelkou výhradních vysílacích práv na přenos události uvedené na seznamu určených událostí, že tato práva byla nabyta před vypracováním tohoto seznamu a jeho schválením Komisí a že toto schválení závažným způsobem narušuje výkon uvedených práv společností Infront, jelikož nemůže převést výhradní licenci na tato práva na jiné osoby.

Závěry Soudního dvora

- 70 Podle ustálené judikatury mohou jiné subjekty než adresáti rozhodnutí pouze tehdy tvrdit, že jsou osobně dotčeny, pokud je toto rozhodnutí zasahuje z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát takového rozhodnutí (viz zejména rozsudky ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, Recueil, s. 197, 223, a ze dne 13. prosince 2005, Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Sb. rozh. s. I-10737, bod 33).
- 71 Z judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že pokud se rozhodnutí dotýká skupiny osob, jež byly nebo mohly být známy v okamžiku přijetí tohoto aktu, a na základě kritérií, která jsou členům skupiny vlastní, mohou být tyto osoby tímto aktem osobně dotčeny coby patřící k omezenému okruhu hospodářských subjektů (viz rozsudky ze dne 17. ledna 1985, Piraiki-Patraiki a další v. Komise, 11/82, Recueil, s. 207, bod 31, a ze dne 22. června 2006, Belgie a Forum 187 v. Komise, C-182/03 a C-217/03, Sb. rozh. s. I-5479, bod 60).

- 72 Jak uvedl generální advokát v bodech 99 a 100 svého stanoviska, může tomu tak být zejména v případě, že dané rozhodnutí mění práva, která jednotlivec nabyt před jeho přijetím (viz zejména rozsudek ze dne 1. července 1965, Toepfer a Getreide-Import Gesellschaft v. Komise, 106/63 a 107/63, Recueil, s. 525, 533).
- 73 Společnost Infront byla pro roky 2002 a 2006 držitelkou výhradních vysílacích práv na závěrečnou fázi mistrovství světa FIFA, která je událostí uvedenou na seznamu určených událostí, oznámeném Komisi a schváleném sporným aktem.
- 74 Krom toho je nesporné, že společnost Infront tato výhradní práva nabyt před přijetím sporného aktu a že v té době existovalo pouze šest společností, které podstatným způsobem investovaly do nabytí vysílacích práv na události zapsané na uvedeném seznamu.
- 75 Z toho vyplývá, že společnost Infront mohla být snadno v okamžiku přijetí sporného aktu známa.
- 76 Konečně, z bodů 51 a 52 tohoto rozsudku vyplývá, že se sporný akt členů skupiny šesti výše uvedených společností, mezi nimiž byla i Infront, dotýkal z důvodu vlastnosti, která je jim vlastní, a sice jakožto držitelek výhradních vysílacích práv na určené události.
- 77 Za těchto podmínek Soud oprávněně dospěl k závěru, že společnost Infront byla sporným aktem osobně dotčena.

78 V důsledku toho je třeba druhý důvod zamítnout jako neopodstatněný, a tudíž zamítnout kasační opravný prostředek v plném rozsahu.

K nákladům řízení

79 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že společnost Infront náhradu nákladů řízení od Komise požadovala a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) Kasační opravný prostředek se zamítá.**

- 2) Komisi Evropských společenství se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.